

De komende Knecht des HEEREN

Ds. J. IJsselstein – Jesaja 42

Liturgie:

Psalm 63:1,2

Lezen Jesaja 42:1-4 en Mattheüs 12:9-21

Psalm 40:1,4,5

Psalm 119:88

Psalm 34:9,11

Gemeente, ik preek u in deze dienst van voorbereiding voor de bediening van het sacrament van het Heilig Avondmaal, bij leven en welzijn volgende week zondag, over Jesaja 42:1-3. Daar lezen we Gods Woord als volgt:

Ziet, Mijn Knecht, Dien Ik ondersteun, Mijn Uitverkorene, in Denwelken Mijn ziel een welbehagen heeft! Ik heb Mijn geest op Hem gegeven; Hij zal het recht den heidenen voortbrengen.

Hij zal niet schreeuwen, noch Zijn stem verheffen, noch Zijn stem op de straat horen laten.

Het gekrookte riet zal Hij niet verbreken, en de rokende vlaswiek zal Hij niet uitblussen; met waarheid zal Hij het recht voortbrengen.

Het is een oudtestamentische profetie, die vervuld is bij de komst van de Heere Jezus Christus. Zoals we lazen uit de geschiedenis van de genezing van de man met de verdorde, de verlamde hand.

Jezus doet grote wonderen. God is zichtbaar met Hem. Maar Hij wil niet voortijdig openbaar gemaakt worden als de Messias. En dus trekt Hij Zich terug en vertrekt.

Opdat vervuld zou worden (schrijft Mattheüs) hetgeen gesproken is door Jesaja, den profeet, zeggende: Zie, Mijn Knecht, Welken Ik verkoren heb, Mijn Beminde, in Welken Mijn ziel een welbehagen heeft. Ik zal Mijn Geest op Hem leggen, en Hij zal het oordeel den heidenen verkondigen.

Hij zal niet twisten noch roepen, noch zal er iemand Zijn stem op de straten horen.

Met andere woorden: Hij zal Zich laten tegenspreken. Hij zal oppositie verdragen. Want Hij zal van harte bereid zijn om te lijden.

Het gekrookte riet (zo vervolgt Mattheüs) zal Hij niet verbreken en het rokende lemmet zal Hij niet uitblussen, totdat Hij het oordeel zal uitbrengen tot overwinning. En in Zijn Naam zullen de heidenen hopen.

De profetie van Jesaja in het Oude Testament wordt vervuld in het Nieuwe Testament.

Het thema voor de preek van vanmorgen is:

De komende Knecht des Heeren, de Messias der Schriften

We letten samen als eerste op Zijn hoge afkomst. En daarna letten we als tweede op Zijn bijzondere werk.

Dus, twee aandachtspunten:

- 1. Zijn hoge afkomst**
- 2. Zijn bijzondere werk**

Zie! Kijk, Mijn knecht!

Een knecht... Dat is iemand, die doet wat gevraagd wordt. Dat is iemand die gehoorzaamt.

Een knecht is minder. Een knecht is ook minder geacht, een knecht is minder waard dan zijn baas.

Maar nu staat hier: Zie! Kijk, Mijn Knecht!

Dat voelt bijzonder. Alsof het met trots gezegd wordt. Dat zou geen gewone baas vroeger ooit gezegd hebben: Kijk, Mijn Knecht!

Dus, hier is iets bijzonders aan de hand.

Wie is die Knecht? En wie zegt dat: Zie, Mijn Knecht?

De evangelist Mattheüs heeft ons inmiddels uit de droom geholpen. *Zie, Mijn Knecht*, dat zijn woorden van God de Vader, Die zegt: Zie, Mijn Christus, Mijn geliefde Zoon.

Maar waarom noemt God de Vader Hem dan een Knecht? Waarom noemt Hij Hem Mijn Knecht?

Omdat Hij hoog was, als de eeuwige Zoon van de Vader. Samen met de Vader en de Heilige Geest, de drie-enige God. Maar Hij heeft zich vrijwillig vernederd, vernietigd om om dienstknecht, om knecht, om slaaf te worden.

Om Middelaar te kunnen zijn tussen de heilige God en verloren mensen.

Vanwege het verbond dat er was tussen God en Hem, vanwege het eeuwige verbond van genade.

Waarin God en Christus samen overeenkwamen, wat hier staat.

Deze vijf dingen:

1. Ik ondersteun U.

Als U, Mijn Zoon, straks de menselijke natuur aanneemt, geboren wordt in Bethlehem, dan zal Ik U ondersteunen, dan zal Ik U kracht geven, dragen en helpen.

Dan zal Ik U bewaren. Als de kinderen in Bethlehem vermoord worden, dan zal Ik U in het leven bewaren.

Dan zal Ik U openlijk steunen, door te spreken met Mijn stem uit de hemel: *Deze is Mijn geliefde Zoon, in Dewelke Ik Mijn welbehagen heb.*

Dan zal Ik U kracht geven om tekenen en wonderen te doen, om te spreken in Mijn Naam.

Dan zal Ik U in lijden sterken en bewaren, zodat U tot het einde toe overeind zult blijven. Ik ondersteun U...

2. Mijn uitverkorene.

Want Ik heb U uitverkoren. Ik heb U aangesteld en toebereid om het werk van de

verlossing te gaan doen. Dat werk dat gedaan moet worden, voor Mijn eer en voor de redding van zondaars. Dat werk dat U, als God en mens, als Enige kan doen. Mijn uitverkorene.

3. In U heb Ik een welbehagen.

In U heb Ik buitengewone voldoening, blijdschap, vreugde en tevredenheid. Zoals later klonk bij de doop van de Heere Jezus door Johannes de Doper in de Jordaan: *En zie, een stem uit de hemelen, zeggende: Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb.* Zoals later opnieuw klonk op de berg der verheerlijking uit een oplichtende wolk (en hoort u daar de vreugde van de Vader niet in doorklinken?): *Deze is Mijn geliefde Zoon! Zie Mijn Knecht! In Hem heb Ik een welbehagen.* En:

4. Ik heb Mijn Geest op Hem gegeven

Zoals Johannes de Doper later zegt: *Want Dien God gezonden heeft, Die spreekt de woorden Gods; want God geeft Hem den Geest niet met mate.* Christus was vol van de Heilige Geest, overgoten met gaven van de Geest. Deze Knecht is volledig uitgerust voor Zijn taak, om die tot het einde toe te volbrengen. Dus, Hij is uitgekozen (uitverkoren), Hij aangesteld, Hij geschikt om Knecht te zijn. En:

5. Hij zal het recht de heidenen verkondigen.

Hij zal een Licht zijn tot verlichting der heidenen! Hij zal als Koning heersen. Zoals Jesaja eerder zei in Jesaja 32: *Zie, een Koning zal regeren in gerechtigheid; en de vorsten zullen heersen naar recht. En die Man zal zijn als een verberging tegen den wind en een schuilplaats tegen den vloed; als waterbeken in een dorre plaats, als de schaduw van een zware rotssteen in een dorstig land.*

Deze vijf dingen liggen vast in het eeuwige genadeverbond, gesloten tussen God en Christus, als het Hoofd van Zijn uitverkoren Kerk. Waarin God Hem uitverkoort: U bent Mijn Knecht. En waarin Hij, Christus zei: Ja, Ik ben Uw knecht. Ik kom om Uw wil te doen. Ik zal U dienen als Uw Knecht, in dat grote werk om mensen te verlossen, vrij te kopen van hun schuld en met U, o God te verzoenen.

Als U Mij aanstelt, als U Mij ondersteunt, als U Mij Uw Geest geeft, als U in Mij een welbehagen hebt, dan zal Ik als Uw Knecht alles voor U doen, wat gedaan moet worden. Dan zal Ik Mij vernederen. Dan zal Ik Mijn wil opgeven. Dan zal Ik gewillig en gehoorzaam zijn. Gehoorzaam, als Middelaar, tot de dood, ja, tot de dood van het kruis.

Mijn loon is dat opstandige volk, dat zo ontrouw met U gebroken heeft. Maar dat U verkoren hebt, om vrijgekocht te worden. En Mijn steun, Mijn kracht bent U, o God! Ik ben bereid! Zie Ik kom! Gemeente, boven alles wat volgt in dit hoofdstuk, schittert hier de liefde en het welbehagen van God de Vader.

En dat is ook wat volgende week zondag, bij de bediening van het Heilig Avondmaal schitteren zal.

Niet wij, niet onze ervaring, niet onze belijdenis, niet onze liefde of ons verlangen. Maar in de tekenen van brood en wijn schitteren de liefde van God de Vader en van Christus boven alles uit.

Laten we, kinderen van God, vooral *daarop* zien en *daarop* letten. Laten we vooral *daarop* onze ogen en harten richten. Op wat de Heere ons zichtbaar voor ogen schildert, tot versterking van ons wankele geloof.

Op de onbegrijpelijke liefde van God de Vader, Die Zijn Zoon gaf in de gestalte van een Knecht, diep vernederd.

En op de weergaloze liefde van God de Zoon, Die Zich bereid verklaarde te komen.

En kwam om Zichzelf voor ons over te geven, tot een losprijs voor onze zonden.

Boven een tafel waar mensen aanzitten, die moeten bekennen dat zij van zichzelf midden in de dood liggen, wijst de vinger van Gods welbehagen naar...? Naar iets van ons?

Nee, naar Christus! Zie, Mijn Knecht! In Hem heb Ik Mijn welbehagen. In Hem heb Ik vreugde! Omdat het bloed van Zijn verzoening vrede bracht tussen u en Mij.

Zie! Zie, Mijn Knecht...

Tegen wie wordt dat eigenlijk gezegd? Dat *Zie!*? Dat *Kijk!*?

a. Dat wordt in de eerste plaats gezegd tegen *ons allemaal*.

Kom en zie! Kijk nu toch!

Want het is niet voor niets geweest dat God Zijn uitverkoren Zoon tot een Knecht gemaakt heeft. Dat God Hem in deze wereld gezonden heeft. Het is niet voor niets geweest dat deze Knecht Zijn werk gedaan heeft, onder de hoge goedkeuring van de hemel, die tot twee keer toe geopend is geweest, van waaruit een stem sprak: Deze is Mijn geliefde Zoon...!

Want...?

Want heel veel mensen horen wel van Hem, van de gekomen Knecht des HEEREN, van de Heere Jezus Christus, maar tonen geen interesse.

Waarom zou ik hulp van deze Held nodig hebben?

Waarom zou ik het werk van deze Knecht nodig hebben?

Heb ik hulp nodig? Heb ik een probleem dan?

Diep geïnteresseerd in allerlei wonderen van wetenschap en techniek, in onopgeloste mysteries. Maar dit eeuwige wonder van God? Ach, van de meesten (ook van ons) geldt: geen interesse. Zoals Jesaja schrijft in Jesaja 53: *Als wij Hem aanzagen, zo was er geen gestalte, dat we Hem zouden begeerd hebben.*

Jongens en meisjes, als je iets heel moois gemaakt hebt op school, en je komt vol trots thuis en zegt: Kijk eens, dit heb ik gemaakt!

En je broertje zegt: Ik vind het stom...

En je zusje zegt: Ik heb geen tijd...

En pappa is weg...

En mama zegt: Ik ben druk, alsjeblieft geen rommel meenemen naar huis...

Wat gebeurt er dan?

Dan ben je... Ja, wat ben je dan eigenlijk?

Dan ben je verdrietig, dan ben je boos. Dan voel je je gekwetst, dan voel je je op je hart getrapt.

Je hebt er zo je best voor gedaan. Het was zo mooi geworden. Maar nu...?

Wat moet de Heere God dan wel niet van ons, wat moet Hij dan wel niet van jou denken?

De Heere heeft zo'n bijzonder plan gemaakt om mensen zalig te maken. Hij heeft in liefde het Allerliefste wat Hij had weggegeven, tot in de dood. En de Heere Jezus heeft Zichzelf weggegeven tot in de dood van het kruis.

En nu...! Kijk, zo klinkt uit de hemel, Mijn Knecht. Zie, het Kind in de kribbe. Zie het Lam Gods.

Antwoord?

Nee, geen tijd. Geen interesse. Niet nodig. Jammer, misschien een andere keer want

O, wat een verachting van de liefde van de Vader. En wat een miskenning en belediging van God de Zoon.

Verberg u maar voor Zijn toorn, onbekeerde vrienden, want die kan niet dan vreselijk wezen.

Kom! En zie! Verwonder u en aanbid Hem, Die uw ziel kan en wil redden van de dood. Geliefde gemeente, onderzoek uw hart in deze week van voorbereiding, of u ooit in de nood van uw leven op Christus hebt gezien, zoals Hij door de Vader bedoeld was. Als op de Zaligmaker van arme en verloren zondaars.

Zie! Zie, Mijn Knecht! Tegen wie wordt dat eigenlijk gezegd?

In de eerste plaats tegen ons allemaal.

b. Maar in de tweede plaats in het bijzonder tegen *al Gods kinderen*.

Want we kijken (in de nood van ons leven, denkend aan onze zonde en twijfel, aan onze ontrouw en liefdeloosheid, aan ons gebrek aan *alles*), we kijken in al die nood en dood ook zo vaak de andere kant op. En vooral naar onszelf...

Kinderen van God, ons zelfonderzoek in deze week van voorbereiding is niet bedoeld om ons te dringen tot zelfverbetering. Want het wordt nooit wat met dit hart.

Het doel van het onderzoek van onszelf voor Gods alwetend aangezicht is: ons te dringen om *af* te zien van onze hopeloos ellendige zelf, en om onze blik te richten op *Christus*. Van Wie alleen alle heil te verwachten is.

Juist door de eerlijke confrontatie met wie wij zijn voor de heilige God, gaan we (als het goed is) meer dan ooit waarde, heerlijkheid en schoonheid zien in deze Christus. Voor deze ellendige, blijvend ellendige zondaar of zondares.

Dus laten we ons deze week eerlijk onderzoeken voor Gods aangezicht. Hij proeft onze harten en onze nieren. Wie zichzelf niet onderzoekt, zegt de apostel Paulus, eet en drinkt zichzelf een oordeel. Zelfonderzoek is echt nodig. Het is echt bedoeld tot ons nut.

Om de hoop op onszelf af te breken. En om onze blik te richten op Christus!

Maar laten we in dat zelfonderzoek niet vastlopen, niet verdrinken.

Maar laten we daaruit juist vluchten, luisterend naar deze woorden: *Zie, Mijn Knecht!* Mijn knecht, Mijn Geliefde Zoon, in Wie Ik een welbehagen heb. Want, zo ziende op Hem, Mijn kind, wil Ik ook een vreugde en een welbehagen hebben in u.

Laten we nu eerst, voordat we verdergaan met ons tweede aandachtspunt, samen gaan zingen uit Psalm 119, vers 88.

*Gun leven aan mijn ziel, dan looft mijn mond
Uw trouwe hulp; stier mij in rechte sporen;
Gelijk een schaap heb ik gedwaald in 't rond,
Dat, onbedacht, zijn herder heeft verloren;
Ai, zoek Uw knecht, schoon hij Uw wetten schond;
Want hij volhardt naar Uw geboën te horen.*

Gemeente, we denken vanmorgen samen na over de komende Knecht des HEEREN, de Messias der Schriften.

We hebben in de eerste plaats gezien: Zijn hoge afkomst.

Nu in de tweede plaats:

2. Zijn bijzondere werk.

Vers 2 zegt: *Hij zal niet schreeuwen, noch Zijn stem verheffen, noch Zijn stem op de straat horen laten.*

Als de Heere Jezus geboren is, jongens en meisjes, komen er kan duizenden mensen op kraambezoek? Zijn er dan duizenden mensen die neerknielen aan de kribbe in Bethlehem?

Nee, maar een paar herders en een paar de wijzen uit het Oosten.

De Heere Jezus kwam in deze wereld in *stilte*.

En Zijn werk, en dat geldt ook nu, was en is ook niet schreeuwerig, niet met veel vertoon of kabaal. Maar in *stilte*, liefdevol, kalm en geduldig.

En ook in Zijn lijden zweeg hij *stil*.

Toen, kinderen van God, onze ongerechtigheden geëist werden (zo schrijft de profeet Jesaja), *toen werd Hij verdrukt; doch Hij deed Zijn mond niet open; als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open...*

Hij zal niet schreeuwen, noch Zijn stem verheffen, noch Zijn stem op de straat horen laten.

En (vers 3): *Het gekrookte riet zal Hij niet verbreken, en de rokende vlaswiek zal Hij niet uitblussen; met waarheid zal Hij het recht voortbrengen.*

Het gekrookte riet.

Een rietstengel, zoals die groeit langs de waterkant, in de polder, langs een sloot.

Hol, dun, er hoeft maar iets te gebeuren of hij kraakt, hij kreukt, hij knakt.

En dan kan je er maar weinig meer mee. In ieder geval is hij niet meer geschikt om er iets van te maken, om er iets mee te vlechten.

Het gekrookte, het gekreukte, het geknakte riet.

En de rokende vlaswiek.

Die kaars, dat olielampje op tafel. Het is zo leuk om die uit te blazen. Als je het goed doet, lukt het in één keer. Maar soms blijft die kaars, soms blijft dat olielampje een beetje smeulen, een beetje roken, een beetje walmen.

Of, als het katoen van de lont in dat olielampje bijna op is... Dan begint hij te roken. Het lichtje gaat bijna uit.

De rokende pit van een kaars, de walmende lont van een olielampje.

Dus, wat staat hier?

Die komende Knecht, die gekomen Heere Jezus Christus, Hij zal dat zwakke, gekreukte en gekraakte rietje *niet breken*. En Hij zal die kaars, dat olielampje dat nog maar net aan is, *niet uitblazen*.

Die twee dingen, dat rietje en die kaars of dat olielampje, zijn allebei beeld van iets dat heel erg zwak is. Het is bijna stuk. Het is bijna op.

Maar het bestaat nog wel!

Dat rietje is nog niet doormidden. En die kaars of dat olielampje is nog niet uit.

Het zijn bij de beelden van zwakke, bedroefde mensen.

Het zijn beelden van (zoals de profeet Zefanja zegt): Gods arm en ellendig volk.

Arm in zichzelf. Want als ze naar zichzelf kijken, dan hebben ze niets.

Ellendig. Want ze zijn niet in staat zichzelf te redden.

En dus...? Dus, kinderen van God, volgende week maar niet aan de bediening van het Heilig Avondmaal gaan?

Nee! Dus *luisteren!*

Luisteren naar hoe die Knecht des HEEREN, naar hoe de Heere Jezus Christus om zal gaan en omgaat met zulke mensen. Met zulke zwakke, onvaste, wankele, kleingelovige en wankelmoedige mensen.

Het werk van de Heere in hun hart lijkt bijna gebroken.

En het licht van de genade in hun leven lijkt bijna gedoofd.

Want, zo zegt onze catechismus, we kunnen *onszelf* ook geen ogenblik overeind houden...

Hoe gaat de Heere om met zulke mensen? Hij zal ze niet stukmaken. Hij zal ze niet vernietigen. Hij zal ze niet weggooiden. Maar Hij zal ze behouden en bewaren. Wat hier staat is bedoeld, ook in deze week van voorbereiding voor het Heilig Avondmaal, als een bijzondere troost.
Voor wat voor soort van mensen?
Voor gekrookte, geknakte rietjes en de rokende vlaswieken.

Zij zijn het, die door Gods bijzondere zorg en door de bijzondere liefde van de Knecht des HEEREN, volgende week zondag genodigd worden tot Zijn tafel.
Zij zijn het, die als het ware heel persoonlijk de uitnodiging krijgen, waarop staat: Kom en zie, Mijn Knecht!
Hij in uw plaats. Ik de Heere ben volkomen tevreden met Zijn werk, met Zijn staan in uw plaats. Want in Hem heb Ik Mijn welbehagen.

Dat had u misschien niet verwacht. Maar voor ú is deze uitnodiging bestemd, gekrookte rieten en rokende vlaswieken.
Voor u die lijdt onder de last van uw zonde, geestelijk bedroefd en gebroken van hart. Jesaja benoemt zulke mensen op allerlei manieren. Maar toch lijken ze voortdurend van één soort te zijn.
In Jesaja 42: gekrookte rieten, rokende vlaswieken.
In Jesaja 57: verbrijzelden van geest.
In Jesaja 61: gebrokenen van hart, treurend en benauwd van geest.
In Jesaja 66: verslagenen van geest.
Mensen voor wie zonde zonde geworden is, zonde tegen een goeddoend God.
Ze walgen van zichzelf voor God. Want ze weten: ik heb gedaan dat kwaad is in Zijn oog.

Mensen, die God en Zijn gunst en genade, missen. En daarnaar zoeken. Vanuit de diepte van hun gemis slaan ze hun oog omhoog. En zeggen: Heere, wees mij genadig. Niet om mij, maar om Uw Knecht? Mag ik meer licht en meer genade ontvangen, om te mogen zien en geloven dat het ook voor mij is? Mijn hoop staat, buiten mezelf, op U alleen!

Wie zijn dat, die geknakte rieten en walmende pitten?
Ook zij, die na eerder licht weer zo in het donker terechtgekomen zijn. Verdwaald, geestelijk verlaten...
Langere tijd hebt u gerust op wat u had gekregen en meegemaakt, maar nu bent u alles kwijt. Nu bent u bang: zou mijn riet niet breken, zou mijn kaars niet uitgaan? Zou het allemaal wel waar geweest zijn?
En ondertussen dorst uw ziel naar God, in een land dor en mat zonder water.

Waarom deze week van voorbereiding?
Opdat we, zoals Psalm 19 zegt, onze afdwalingen zouden verstaan, ook onze verborgen afdwalingen. En opdat we zouden wederkeren tot de Heere. Vluchtend tot onze enige Hoop, deze Knecht des HEEREN. Die het gekrookte riet niet zal verbreken en de rokende vlaswiek niet zal uitblussen.

Wie zijn die geknakte rieten, die walmende pitten?

Dat zijn mensen van wie de staat van genade wankel is. Hun geloof is klein, heel klein...

Als de gele schittering in de pit van een kaars, die bijna uit is gegaan.

Zou het wel waar geweest zijn? Was het wel een werk van God in mijn leven?

Bedrieg ik mezelf niet? Is het niet alleen maar opvoeding?

'Heere', zegt u, 'als het van mezelf is, breek het dan maar, blaas het dan maar uit.'

Ja, dat zouden wij ook zeggen: Breek maar, blaas maar uit, dat is niks!

Maar nee! *Hij* zal ze niet uitblazen! En *Hij* zal die kwetsbare, geknakte en breekbare rieten niet breken!

Deze Christus, de Messias, de Zaligmaker, onze God zal zulke mensen, zulke harten niet breken.

Hij is juist vriendelijk tegen ze, als Hij zegt: Ik ben nabij de gebrokenen van hart. De Heere heelt gebrokenen van hart en verbindt ze in hun smarten.

Hij wil ze juist overeind houden, opbeuren en versterken, ook en juist door het sacrament van het Heilig Avondmaal.

De Heere zegt: *Ik zie hun wegen, en Ik zal hen genezen; en Ik zal hen geleiden, en hun vertroosting wedergeven, namelijk aan hun treurigen* (Jes. 57:18).

Hij wil die treurigen juist troosten en hun tranen drogen. Hij is gekomen zegt Jesaja, in Jesaja 61, om de treurigen te troosten. *Om den treurigen Sions te beschikken dat hun gegeven worde sieraad voor as, vreugdeolie voor treurigheid, het gewaad des lofs voor een benauwd geest.*

Hij wil dat zwakke juist versterken. Immers, *Hij geeft den moeden kracht, en Hij vermenigvuldigt de sterkte dien, die geen krachten heeft* (Jes. 40:29).

Hij wil gebrokenen van hart juist verbinden en genezen. Hij heeft Mij, zo schrijft Jesaja in Jesaja 61, Hij heeft Mij, de Knecht des HEEREN *gezonden om te verbinden de gebrokenen van harte* (Jes. 61:1).

Hij zal ze niet verlaten. Waar we soms of vaker zo bang voor kunnen zijn. *Want zo zegt de Hoge en Verhevene, Die in de eeuwigheid woont, en Wiens Naam heilig is: Ik woon in de hoogte en in het heilige, en bij dien, die van een verbrijzelden en nederigen geest is, opdat Ik levend make den geest der nederigen, opdat Ik levend make het hart der verbrijzelden* (Jes. 57:15).

O, wat is Christus geschikt en wat is Zijn liefdevolle zorg groot, juist voor zulke mensen: geknakte rieten en rokende vlaswieken.

Dat past!

Rijken stuurt Hij leeg weg.

Die gezond zijn hebben geen dokter nodig.

Maar Hij heelt gebrokenen van hart en Hij verbindt hen in hun smart.

Juist tegen zulke mensen zegt de Heere: Zie, Mijn Knecht! Kijk! Kijk nu toch naar Mijn Zoon, naar de gekruisigde en verhoogde Christus.

Hem heb Ik uitverkoren, Hem heb Ik aangesteld en bekwaam gemaakt, om dat grote werk te doen. Wat u niet kon doen. Uw ziel redden, uw schuld afwassen, uw hart met Mij verzoenen en vrede maken.

Hij kan het. Hij doet het. Wat voor u onmogelijk is.

O, kom dan, volgende week, armen van geest, geknakte rieten en rokende vlaswieken.

Kleingelovigen, vol twijfel en vrees. U, die het gebroken oog van uw wankel geloof buiten uzelf geslagen hebt op Christus.

Kom en zie! De Knecht van de Vader. Zijn geliefde Zoon, in Wie Hij een welbehagen, in wie Hij Zijn vreugde heeft.

In al uw zielsverdriet: Zie op Hem! Hoor Hem!

Amen.